

KÜPESİTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

“A KI BET,

ŞAHSİYET
ALİ URAL

İREM YAŞAR İLE
“SADE” BİR
SÖYLEŞİ

UYANIŞ

GÖNÜL NEREYE
AKIBET ORAYA

NA'RE

ALIN TERİ

DİRİLİŞ ÖYKÜSÜ

GEÇMİŞİN KAPILARI

ENCAM

DÜNYA SANRISI

Başlarken

*D*ünya dönüyor. Sona eren bir gün eşliğinde kapanıyor sayfalarımız. Biz ise asla tamamlayamayacağımız yarım kalmışlıklarımızla başlıyoruz her yeni uyanışa. Her yarım ile eksiltiyoruz içimizden bir parçayı. Azala azala tüketiyoruz ruhumuzu...

Hâlbuki, hayata gözlerini her gün bir "hiç" ile açan serçe gibi başlayabilseydik şu ahir ömrümüzün satırlarına. Satırlardan göklere uzanıverseydi ruhumuz. Şöyle bir dalıverseydik sair zamanlara. Bir avuç buğday tanesiyle sona erseydi melâlimiz. Ne de güzel olurdu ahvâlimiz...

"Vakit tamam" denildiğinde ellerimize bakıverseydik. Defterlerimizi açıp da gözlerimizle tamamlayıverseydik nâtamam cümlelerimizi. Dertlerimizin üzerine bir çizgi, hakikatlere bir çentik atıverseydik. Bahtiyar olur muyduk her güne böyle uyanabilseydik? Hayırlara açsaydık gözlerimizi, şerlere kapatsaydık can evimizi!

*D*uracağı gün dünyanın, kapanan sayfalarımızla gurur duyabilseydik. Sesini, rengini, cinsini tahayyül edemeyeceğimiz yepyeni dünyaya koşarcasına gidebilseydik!

Seda Bayrak Durgut

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

Genel Yayın Yönetmeni - Seda Bayrak Durgut

Yazı İşleri Sorumlusu - Hanife Yalçın

Editörler - Gözde Arı, Hanife Yalçın, Reyhan Karakabak, Nermin Adaş

Yazarlar - Fatmanur Özdemir, Zeliha Sert, Nermin Adaş, Gözde Arı, Neslihan Bankat, Seda Bayrak Durgut, Hanife Yalçın, F. Zehra Boyalı, Nermin Adaş, Sultan Gümüş, Nazife Yalçın Selçuk, Rabia Rümeyssa Bayram, Reyhan Karakabak, Kübra Özbek Yaralı

Musahhih - Neslihan Bankat

Grafik , Mizanpaj - Seda Bayrak Durgut

Sosyal Medya - Rabia Rümeyssa Bayram

Gedâvet

F.Zehra Boyalı

BİR VARMIŞ BIN YOKMUŞ

Yıllar önce, sinema perdesi karşısında, tüylerimi diken diken eden “Adam ölüymüş meğer,” sarsıntısıyla bir hakikati son yıllarda daha derin fark ettim.

Şöyle ki; gözlerimiz ufukta arayıp durduğumuz o “mutlu son” aslında yok. Hepsi, anlatılan bir masal başlangıcından ibaret. Hepimize “Bir varmış,” demişler ama “bir yokmuş,” kısmını ya fısıldamışlar ya da biz kulak tıkamışız.

O anlatılan, sakın bir ege kasabasında, şirin bir emekli evi hayalleri ya da hangi klişe hayal varsa yaygın olan, yaşanılan yere, zamana, imkânlarla göre değişen... İşte öyle bir son yok. En bilinen tabiriyle anı yaşamak var. Böyle söyleyince çok dünyevi, kaygısız ve mâlâyâni bir yaşam gibi gelse de öyle değil. İster evrensel değerlerle bakın ister inançla, aynı kapıya çıkıyor.

Nereden geldiğini bilmediğim o mutlu son kavramını kabul ettiren zihniyet ya fark etmeksizin kabullenmiş kurbanlar olarak ya da hayatımızın büyük bir bölümünü ona erişmek için harcıyoruz. Bulduğumuz anı hunharca yitirip sıkça gözlerimizi diktiğimiz geleceğe de mahalle baskısı yapıyoruz. Pencereye kuş konsun diye camın başında sürekli dikilip gelecek kuşları ürküttüğümüz gibi... Elbette güzel şeyleri çokça hayal edersek ürküp gelmezler gibi komik bir mantık kurmuyorum. Demek istediğim biraz ekmek kırıntısı bırakıp pencereden ayrılmak.

Belki zaman zaman göz ucuyla bakıp beklemek ama camın başında nöbet tutmamak. Bu mutlak mutlu son beklentisiyle, belki gözlerimiz camda, eve sırtımızı döndüğümüzden bir şeyleri kaçırıyor olabiliriz.

Hem aynı beklenti mükerreren geçmişti düşündürmüyor mu? Onun ayak izini, ona dair bir belirtiyi ararken bir bakmışız geçmişti kurcalıyoruz. Hataların, sıkıntıların açtığı yaralar iyileşmiş mi diye ha bire kabuk bağlamamış yaraları irdeliyoruz. Bıraksak da kurusa. Belki izi geçmez ama aynı yerden çiçek açabilir.

Geçenlerde okuduğum Mustafa Kutlu kitabında bu durumu anlattığımı düşündüğüm çok güzel ifadeler vardı. Şöyle diyordu “Her şeyi tamamlayacak o şey. Ancak onunla var olabilirim. İrmak bir başlangıç. Bir düş. Ama bir yol ve bir yoldaş. Ne tabiat parçası, ne çiftlik hayali. Ne kaçıp gitmek, ne ekip biçmek. Sefer de içimde tahammül de.”

İçimizi bir sinema perdesi kadar net izliyoruz bazen. Cüzî de olsa yazan da biziz, oynayan da izleyen de... Adına mutluluk, huzur, teslimiyet, kabul, tahammül ne dersek diyelim. Kadrajı yakın çekim alıp “An”a odaklandığımız ölçüde yakalayabiliriz onu. Filmlerde, sahnedeki duyguyu yükselten fon müziği niyetine de, ehli şükür yaşlıların dillerine pelesenk ettikleri sözleri o kareye sığdırmak etkiyi arttırabilir. Başta kendime not, sizlere de derkenar olsun.

CAMERA

DATE

SCENE

TAKE

Dünya Sanrısı

Ne zaman biteceğini bilmediğim ve o güne gelene dek uzunca bir süre dört duvar arasından kirpiğimi dahi dışarı çıkaramadan geçirdiğim tutsak günlerden biriydi. Telefonumun gözlerimi alan ekranında; aylar süren bir bekleyişe maruz kalan o masum canlılar çıktı karşıma. Kapıları aylarca açılmayan bir ahırda, hem güneşten hem de o mis kokulu yeşilliklerin her birinden mahrum kalmış bir inek sürüsü, ahırın kapıları açıldığında çocuklar gibi şen şakrak koşuyorlardı kırlara. O koskoca cüsselerine aldirmeden - neredeyse bir ceylan edasıyla- otların tadına varıp hissediyorlardı vücutlarının her bir uzvunda doğanın tazeliğini, güneşin o tatlı sıcaklığını... Fakat bir süre sonra, sanki önceki tutsaklıklarını hiç yaşamamışcasına gerisingeri dönüyorlardı yuva(!)larına.

Büyük büyük şehirlerde yaşayan biz küçücük insanların en derin problemi aslında tam olarak bu inek sürüsünün yaşadığıyla aynı minvalde. Zira bizler de haftasonları kendimizi ormanların, çimenlerin kucağına bırakıp, hafta başında -sanki o yeşilin tadını çıkaran biz değilmişiz gibi- kendimizi tekrar beton cenderelerimizin, yapay dünyamızın içine hapsediyoruz. Aslında ait olduğumuz yer toprağın ta kendisiyken, doğal olmayan bu asfalt ve gri dünyada ruhumuzu adam etmeye çalışıyor, kitap ve kahve kokulu, yer yer mistik bir hava kazandırılmaya çalışılmış fakat özentilikten başka hiçbir mana

kazandırılmamış, entelektüel görünümlü sokak çalgıcısı misali yapay karelerle doldurmaya çalışıyoruz içimizi. Sedat Anar'dan "Sessiz Bir Ağıt"ı dinlerken ve ağlarken içimiz, etrafımızı hunharca saran Madonna nağme(!)leriyle hüznümüzü yolluyoruz göçmen kuşlarla uzaklara...

Hantallaşmış ruhlarımızın yükünü daha da ağırlştırıyoruz bitip tükenmeyen bir açlıkla. Asıl yapmamız gerekeni yapamıyoruz bir türlü. Kökten bir değişime cesaret edemiyor, o güvenli zannettiğimiz sanal barınaklardan çıkaramıyoruz biçare nefislerimizi. Kendimizi bulmaktan korkuyoruz, kendimizi bulup gerçek mutluluğa adımla değil, tıpkı o inekler gibi var gücümüzle koşarak yaklaşımdan korkuyoruz işin aslı.

Zamanın içinde zamansızlığı, varlığın içinde yokluğu yaşıyoruz. Dönüyoruz kendi eksenimizde, etrafımıza ışık vermeden. "Bir varmış, bir yokmuş," masalının tam ortasında yaşayan kahramanın amatör dublorü oluyoruz kendi yaşantımızda. Unutuyoruz adımızı, sanımızı; yaralıyoruz ruhumuzu, aslımızı.

Dünya sanrısından, kendi hikayemize iyi bir başlık koyarak kurtulabiliriz belki de. Kalın ve büyük harflerle başlayıp, okkalı bir nokta ile bitirebiliriz bu fani dünyayı. Yaradan'a layık bir eşrefi mahlukat olarak. Alnımız açık, yüzümüz ak.

ŞAHSİYET

Reyhan Karakabak

A. Ali Ural

Son dönem edebi şahsiyetlerin önemli isimlerinden biri olarak, edebiyattaki yerini çoktan alan sevgili Abdurrahim Ali Ural, 1959 tarihinde Samsun'un Ladik ilçesinde, yazar bir babanın oğlu, Tanpınar'ın "On Dokuzuncu Asır Türk Edebiyatı Tarihi"nde söz ettiği Posoflu halk şairi Aşık Zülali'nin torunu olarak gözlerini dünyaya açar. Şair olan annesi de Zülali'nin kızıdır. A. Ali Ural, ilk ve orta öğrenimini Ankara'da gördükten sonra, yüksek öğrenimini, Arabistan Muhammed bin Suud Üniversitesi Arap Dili ve Edebiyatı Enstitüsü (Fakültesi)'nde, İlahiyat bölümü olarak bitirir ve kendi edebi atmosferini oluşturmaya başlar. Sanatçı bir aileye doğan usta yazar, edebiyatın genetik bilgiyle alakası olmadığına inanır. Her insanın içinde sanat tohumlarının yeşermeye hazır bir şekilde bulunduğunu savunur. Yeter ki, tohumlar iklimini bulsun. Arabistan'da yedi yıl kaldıktan sonra Türkiye'ye dönen Ural'ı kader bir satranç taşı gibi çöle sürmüştür. Yazara göre çöl yalnızlık, yalnızlık edebiyattır. İlk şiirini çocukluk yıllarında yazan Ural, ilk eserlerini Maveria (1982) dergisinde, sonraları editörlüğünü yaparak çıkardığı Merdiven Sanat isimli sanat dergisinde yayımlamıştır. 24 sayı çıkan bu dergiyle birlikte, Kitaphaber isimli iki aylık bir sanat dergisini daha edebiyat dünyasının hizmetine sunar. Genel yayın yönetmenliklerini de kendisi üstlenen yazar, bu dergilerde, edebi kimliğini yansıtan ve yazar adaylarına ışık tutabilecek; şiir, öykü ve makalelerini yayımlamıştır. Bir dönem Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul şube başkanlığını yapan Ural, halen aynı kurumda genç yazar adaylarına rehberlik eden bir usta öğretici durumundadır. Eserlerinin konusunu işlerken samimi, aydınlatıcı bir üslup izleyen yazarın, İslami ilimlerle pozitif bilimleri harmanlayarak okura sunuşundan, vukufiyetini rahatlıkla görebiliyoruz. Her türde eser veren yazarın, yazın

hayatında şiirin yeri başkadır. Yazarın üslubuna şiir dili öylesine hakimdir ki ortaya koyduğu metin hangi türde olursa olsun; bir deneme, bir öykü; yahut başka bir tür; okuyan dimağlarda şiirin musikisi bir anda tüm ruhu sarar. 2013 yılında yayımladığı 'Gizli Buzlanma' eseri, 2013 TYB şiir ödülünü alırken, yazarın farklı eserleriyle aldığı başka ödüller de mevcuttur. Şu anda ellinci baskısını yapan 'Posta Kutusundaki Mızıka' adlı eseri, yazarın en çok bilinen ve sevilen eserlerinden biri olmakla birlikte; Ural'ın üslubu ve edebi tarzı konusunda bize en açık ipucunu veren, eserlerini daha önce okumamış biri için güzel başlangıç olabilecek bir yapıttır. O;

Peygamberin arkadaşlarını anlattığında bir ayna, batılı ve doğulu filozofların hayatını anlattığında bir alim, mektuplara müptela eden bir dost, tek kelimeyle bir sözlük oluşturan bir dilbilimci, sözcükleri dizgisine takıp dolandıran bir şair olarak çıkar karşımıza. Çok yönlü bir usta oluşu, kendisini çağımızın yaşayan filozoflarından biri olmaya aday gösterir. Yazarın büyümlü dünyasına daldığımızda bir kelimenin bizi alıp yüzyıllar öncesine götürdüğüne de bir cümlenin duygularımızı nasıl coşturduğuna da şahit oluyoruz. 2011 yılından itibaren FSMVÜ'de "Özgün Yazarlık" ve "Yazılı ve Sözlü Anlatım" dersleri veren, 2012 yılının Şubat ayında birinci sayısı çıkan ve edebiyat ağırlıklı bir sanat dergisi olan Karabatak'ın genel yayın yönetmenliğini yapan Ural'ın, aynı zamanda kuruculuğunu üstlendiği Şule yayınları, günümüzde birçok yazarı edebiyat dünyasına kazandırmaya devam ediyor. Eğer eserleriyle hala tanışmadıysanız, okuduğunuz takdirde vazgeçemeyeceğiniz, kitaplarıyla hemhalken bitmesini hiç istemeyeceğiniz, sonraki kitabını sabırsızlıkla bekleyeceğiniz usta bir yazarı anlatmaya gayret ettim. En kısa sürede kalemiyle tanışmanız dileğiyle...

Kitapla kalın dostlar...

*"Sevgili Dost,
Eğer yeryüzündeki bütün elleri bir masanın üzerine
koysalar, elini bulabilirdim onların içinden."
POSTA KUTUSUNDAKİ MIZIKA*

*"Dünyadaki hüznün kadar sürüyor sevinç öte dünyada.
Kalbin zekatı hüznündür."
TEK KELİMELİK SÖZLÜK*

GEÇMİŞİN KAPILARI

GÖZDE ARI

Kalabalığın hengâmesine inat sükûnetle ilerlemeye devam etti Simya. Yürüdükçe içindeki sıkıntılar ilmek ilmek çözülyordu. Sahafın tabelasında “Her son bir başlangıçtır,” yazısını görünce durakladı. Kendini istemsiz bir biçimde içeriye girerken buldu. Elini tozlanan kitapların arasında gezdiriyor, gözleri okuyormuş gibi yapıyordu ancak o sadece düşünüyordu. Mekâna sinen kitap kokusunu içine çekti. Aradığını bulmuş gibi herhangi bir kitabı alıp sayfaların üzerinde parmaklarını gezdirdi. Altı çizili bir cümlede takılı kaldı. “*Bir mutluluk kapısı kapandığında diğeri açılır, ama çoğu zaman kapalı kapıya öyle uzun süre bakarız ki bizim için açılmıVş olan kapıyı göremeyiz.*” Helen Keller’in sözleri zihninde yankılanmaya başladı. “Geçmişin kapılarını kapatmalı. Nasıl yapacağım?” diye kalbini, zihnini sorgulayarak sahafla vedalaşıp dükkândan çıktı.

Saatine baktı, daha vakti vardı. Anlatacağı masalı gözden geçirmek için kafeye girdi. Kafenin en tenha yerine oturdu. Bir kahve içip yapacaklarını gözden geçirecekti. Kahvesi gelinceye kadar nefes egzersizlerini yaparak rahatladı. Gözlerini kapatıp kalbini dinlemeye başladı. Kalp sarayında gezintiye çıktı. O muhteşem kalbi sayısız kırıklarla doluydu. Ailesiyle yaşadıkları ve yaşayamadıkları... Aradığı sevgiyi bulduğunu zannettiği adam da terk edip, kendi hayalleri için dünyanın öbür ucuna gitmişti; yüzüne tek bir söz bile söylemeden. Girdiği sınavlarda da başarısız olmuştu, mutluluk hep başka bahara kalmıştı. Tek tesellisi masal geceleriydi. Çocuklara masal anlattıkça rahatlıyor, bambaşka âlemlerde geziniyordu. Kahvesinden bir yudum aldı. Sıcaklığı midesinden önce kalbine yayıldı.

Anlatacağı “Geç Kalan Kış” masalını hızlıca okudu.

“Başlangıç mı yoksa akıbet mi hayırlı olsun?” sorusunun cevabını arayacaklardı. Kalbi inim inim inledi. İlla birini seçmesi mi gerekiyordu? İkisi de güzelliklerle dolu olsa fena mı olurdu? Düşünceler içinde sanat merkezine vardı. Enstrüman çalmayı öğrenmek için gittiği kursta “Hikâye ve Masal Anlatıcısı” olarak çalışmaya başlamıştı. Sınıfa doğru giderken müdire hanımla karşılaştı. “Simyacım, vaktin varsa odamda biraz konuşabilir miyiz?” “Elbette, Sevim Hanım,” diyerek odasına girdi ve koltuğa oturdu.

Sevim Hanım, kırklı yaşlarda bilge bir bayandı. “Seni bir süredir durgun görüyorum canım. Bir sıkıntın mı var? Eski neşenden eser yok. Cıvı cıvı olan Simya’yı özledim doğrusu.” “Haklısınız Sevim Hanım, özel hayatımda yaşadıklarımın dolaylı olarak biraz iç dünyama daldım. Hayat her zaman aynı neşesiyle akıyor maalesef.” “Anlıyorum canım, kendini fazla hırpalama. Yaşadıklarımızın hepsi bizimle ilgili değil. İmtihan dünyası, sınavları geçmek için geldik, öyle değil mi? Peygamberlerin bile hayatlarında inişler ve çıkışlar olmuş. Hz Yusuf ve Hz Musa’nın hayatlarını hatırla. Kuyulara atılıp, iftiralara uğrayan Hz Yusuf (as) sonunda yönetici oldu. Ya Hz Musa(as) hayatı Firavun’un sarayında geçti, denizi yardı ama sonunda cinayet davasına karıştığı için diyarını terk etmek zorunda kaldı. İkisi de Allah’ın peygamberiydi, ikisi de Allah’ın sevgili kullarıydı. Bazen imtihanları görür, nimeti göremeyiz; bazen nimeti görür, imtihanı göremeyiz. İnsan kendi imtihanlarını görür de nimetlerinin farkına varamaz. Bize verilen nimetlerin farkına varan insanlardan olmalıyız. İmtihanlarımızla zihnimizi meşgul etmek yerine onlara aldırmamayı bilmeliyiz. Rabbim kolaylaştırsın hayatımızı.”

“Ferahlattınız beni Sevim Hanım. Çok teşekkür ederim. Aldırmayıp yürümeyi deneyeceğim,” dedi Simya ve izin isteyerek çocuklara masal anlatmak için hazırlanmaya başladı. Kendini yüklerinden arınmış hissediyordu.

İREM YAŞAR İLE "SADE" BİR SÖYLEŞİ

Reyhan Karakabak

Kitabınızda uzun uzun anlattınız. Fakat sizi yeni tanıyacak okurlarımız için yeniden sormak istiyoruz. Sizi en çok sosyal medyadaki sade yaşam fikirleriniz ile tanıyoruz. Sade yaşam serüveniniz nasıl başladı, sade yaşam konusunda örnek aldığınız kişiler kimlerdir, sade yaşamın İrem Yaşar'a ne kattığını üç kelime ile anlatsanız bu kelimeler ne olurdu?

Sadelik, her şeyden evvel inancımın bir gereği ve çocukluk yıllarımdan aşına olduğum bir yaşam şekliydi. Sonuçta hepimiz; "Bir beden büyük alalım, seneye de giyer." diyen anneler, ayakkabısını özenle boyayıp yırtılana kadar kullanan babalar, üzerinde hep aynı basma etek ile hatırladığımız nineler ve eşyalarına gözü gibi bakan dedeler ile büyüdük. Bu yüzden Uzak Doğu Kültürü'ndeki minimalizm etkilerinden ya da az eşya ile dekore edilmiş modern evlerden ziyade, kendi özümüzdeki kanaatkâr duruş ve az ile yetinmeyi bilme düsturundan etkilendiğimi söyleyebilirim.

Şunu hep merak ettim: Geçmiş yıllara nazaran

dilediğimiz şeylere ulaşmak oldukça kolayken, neden bu kadar mutsuzuz?

Yaşça büyük insanlarla ettiğim uzun çay sohbetleri sonucunda cevabı buldum; mutsuzuz çünkü; kıymet bilmiyoruz. Mütevazi olmak için çabalamak yerine hep daha fazlasını tüketmek istiyoruz. Karnımızı doyurmaya bir parça ekmek yetiyor ancak nefsimizi bir türlü doyuramıyoruz. Bu yüzden sade yaşam hususunda eski insanları örnek alıyorum. "Biz evlendiğimizde bir tane çekyatımız vardı ama öyle mutluyduk ki..." diyen, yer sofrasında yediği tek çeşit yemek için Allah'a çokça şükreden insanları...

Sade yaşam hayatıma; huzur, sakinlik ve kalite kattı.

Sade yaşam hayatıma; huzur, sakinlik ve kalite kattı.

İREM YAŞAR İLE "SADE" BİR SÖYLEŞİ

Yazmaya ne zaman başladınız, yazarlığınızı beslediğiniz eğitimleriniz oldu mu? Yazmak İrem Yaşar için ne demektir?

İlkokul eğitimi aldığım yıllardan beri yazı yazmayı çok severim. Edebiyat konulu etkinliklere, şiir yarışmalarına, kompozisyon yarışmalarına katılmak benim için çok kıymetliydi. Yazmanın yanı sıra, eğitim hayatım boyunca sayısız şiir dinletisinde seslendirmeler yaptım. Yaşadığım sürece dönüp baktığım zaman kelimelerin ve cümlelerin uzun yıllardır hayatımın merkez noktasında konumlandığını fark ediyorum.

Yazarlığımı besleyebilmek adına yazarlık atölyelerine katıldım. Oldukça istifade ettiğim ve bilgi hazinemizi zenginleştirebildiğim eğitimler olduğunu söyleyebilirim.

Yazmak benim için ne demek, biliyor musunuz? Yazmak benim için; kendimi okumak demek.

Yaşadığım anı, hissettiğim duyguları, biriktirdiğim anıları, içimde kalanları, hayallerimi, umutlarımı, korkularımı anlatabilmek için kelimelerden daha iyi bir araç bilmiyorum. Böyle durumlarda yazı; koşmak için gereken ayağım, duymak için gereken kulağım oluyor.

BANA GÖRE İLK KİTABIMIN ÇOK SEVİLMESİNİN VE BU KADAR İLGI GÖRMESİNİN NEDENİ; LİMONLU KEKİN HAYATINDAKİ YERİ DEDİKODUDAN DAHA MÜHİM OLAN OKURLARIMIN, SAYFALAR ARASINDA KENDİLERİNE RAST GELMELERİ.

İlk kitabınız "Neşesi Yeter" çok ilgi gördü. Çok sıcak, samimi bir İrem Yaşar tanıdık. Bu kadar ilgi bekliyor muydunuz? Bu ilgi sizi nasıl etkiledi?

Neşesi Yeter'in ilk bölümünde şöyle bir paragraf yazmıştım: "İnsanların ne yaşadığı, neleri satın aldığı veya nerelerde gezdiği gibi konularla ilgilenmek yerine, mutfağa girip bir bardak süt, rendelenmiş limon kabuğu ve bir paket kabartma tozunu çıkararak, tezgâhın üzerine dizmeyi tercih ederim. Çünkü limonlu kekin hayatımdaki yeri, dedikodudan daha mühim."

Bana göre ilk kitabımın çok sevilmesinin ve bu kadar ilgi görmesinin nedeni; limonlu

kekin hayatındaki yeri dedikodudan daha mühim olan okurlarımın, sayfalar arasında kendilerine rast gelmeleri.

Anılarımdan yola çıkarak yazdığım bu kitabın kapağını, kendi çocukluklarımdan, kendi öğrencilik hayatlarımdan, kendi anneliklerimden gelen bir mektubun zarfını açıyormuş gibi açmaları.

Okudukça, kendilerinden parçalar bulmaları.

Kitabın sevilleceğini tahmin ediyordum ancak gördüğüm bu ilgi hayallerimin çok ötesindeydi. Sizin vesilenizle herkese tekrar teşekkür ediyorum.

İREM YAŞAR İLE "SADE" BİR SÖYLEŞİ

İkinci kitap için çalışma halindedesiniz diye biliyoruz. İlk kitabınızdaki gibi kendi hayatınızdan kesitler sunduğunuz bir eser mi olacak yoksa farklı türde bir eser mi göreceğiz? İpucu verebilir misiniz?

İkinci kitabımı farklı bir türde yazıyorum. Allah'ın izni, benim de gayretimle bir öykü kitabı geliyor. Öyküler birbirleri ile bağlantılı olduğu için karakter seçimleri, kurgu ve diğer detaylar konusunda titizlikle çalışıyorum.

Gidişattan çok memnunum. Hayatın içinden, sıcacık bir kitap olacağına inanıyorum. :)

-o-

İlk imza gününüzü geçirdiniz. Nasıl bir duyguydu; unutamadığınız, sizi çok etkileyen bir okur tepkisi var mıdır? Nedir?

Üzerinizde çamaşır suyu lekesi olan pijama, başınızda dağınık bir anne topuzu ve elinizde bir bardak demli çay ile salondaki masanın ucuna oturup yazı yazmaya başladığınız o an, kaleminizden dökülen satırların kilometrelerce ötedeki okurlara ulaşip, kalplerinde bir yerlere dokunacağını idrak edebilmek zor oluyor.

Kitap fuarındaki ilk imza günüm bu anlamda benim için çok kıymetliydi.

O gün babam ve oğlum ile birlikte fuar girişindeki kaldırıma oturduk. "Baba" dedim. "Kimse gelmezse ne yaparız biliyor musun? Getirdiğimiz bir kutu çikolatayı oturur kendimiz yeriz. :)"

Kar yağışına ve soğuk havaya rağmen farklı ilçelerden ve çevre illerden kalkıp geldiler. Kundaktaki bebeğiyle, küçük çocuğuyla, eşiyile, annesiyle, ablasıyla gelen onlarca insan bana şunu bir kez daha gösterdi:

Kardeş olmak için kan bağına gerek yoktur. Bizi kardeş yapan; gönülden gönüle inşa edebildiğimiz yoldur.

Benim için ayrılmış sandalyeye oturmak yerine ayakta bekleyip, gelen okurlarım ile uzun uzun muhabbet etme imkanı bulabildiğim için o etkinliğe 'imza günü' değil 'hemhâl olma günü' diyorum. :)

Gelen herkesin ilgisi ve sevgisi beni çok etkiledi. Fakat Banu Hanım ve Endonezya'lı eşinin ziyareti gözümün önünden gitmiyor. Heyecan içinde, yaşadıkları sade evlilik sürecini anlatmalarını, bunu anlatırken gözlerinden okuyabildiğim sevgi ve bağlılığı hiç unutmayacağım. Genç insanların hayata kanaat ve hoşgörü penceresinden bakabildiğini gördükçe ümitvar hissediyorum.

-o-

Yazma rutininiz var mıdır? Bir yazar olarak yazar adaylarına ne gibi tavsiyelerde bulunmak istersiniz?

Eğer küçük bir bebeğin annesiyseniz, yazma rutininizi siz değil, bebeğiniz belirliyor.

:) Genellikle oğlum uyuştur uyutmaz kitap çalışmamın başına geçmeye gayret ediyorum. Aklıma gelen güzel bir cümleyi, fikri, olay örgüsünü unutmadan not edebilmek için evin farklı köşelerinde defter, kalem bulunduruyorum. Yazar adaylarına verebileceğim sayısız tavsiye var ancak bana göre yazma sürecinde dikkat etmeleri gereken en mühim konu; gayret. Mevlana hazretleri "İnsanın kanadı, gayretidir." diyor ya hani... Bize güzel kapıları açacak olan ve bizi dilediğimiz neticeye kavuşturacak olan şey şüphesiz harcayacağımız emektir. Çok çalışacağız, çaba sarf edeceğiz ve zorluklar karşısında pes etmeyeceğiz ki; Allah tarafından mükâfatlandırılalım.

İREM YAŞAR İLE "SADE" BİR SÖYLEŞİ

Bir yazar olarak İrem Yaşar hayata hangi cümleyi bırakmak ister?

"Yaşın kaç olursa olsun, ne yaşarsan yaşa, taze bir başlangıç yapma şansın daima vardır."
Neşesi Yeter

-o-

Okur olarak İrem Yaşar ne tür kitaplar okur, okumaya ne kadar vakit ayırır?

Her gün mutlaka okurum. Bu okumaları bazen köşedeki yeşil koltuğa kurulup kahvemi yudumlarken yaparım, bazen de ocağın başında tek elimle çorba çevirirken. Okumayı bir hobi olarak görmek yerine, ruhumun günlük ihtiyacını karşılamak olarak yorumluyorum. İhtiyaç duyduğum şifaya sayfaların arasında rastlıyorum.

Farklı türlerde örnekler okumaya ve kitaplığımı tekdüzelikten kurtarıp, içinde envai çeşit çiçek olan bir bahçeye dönüştürmeye özen gösteriyorum.

-o-

İrem Yaşar için aile ne demektir, ebeveyn olarak hassasiyetleriniz nelerdir?

Aile; eve geç kaldığınızda balkona çıkıp yolunuzu gözleyen birinin olmasıdır. Bir kupada sallanan değil, bir çaydanlıkta demlenen çaydır. Koridordaki terlik sesinin, mutfaktaki kaşık sesinin ve oturma odasındaki sohbet sesinin birleşerek huzurlu bir melodi oluşturmasıdır. Birilerini koşulsuz sevmenin ve birileri tarafından koşulsuz sevilmenin ne demek olduğunu doyasıya yaşamaktır. Evlenip kendi yuvanızı kursanız bile, baba ocağına alınan her meyvede sizin hakkınız olanın ayrılıp elinize tutuşturulmasıdır.

Aile; ne kadar büyürseniz büyüün, fırtına anında sığınacağınız tek limandır.

Bir ebeveyn olarak en hassas olduğum konu; Ali'nin bazı değerleri muhafaza ederek

büyümesi. İyi bir okulda eğitim almasından, güzel bir meslek sahibi olmasından veya kariyer basamaklarını hızla tırmanmasından daha mühim olan şeyler var bu hayatta. Güzel ahlâklı olmak, insanları incitmemeye gayret etmek ve kul hakkına dikkat etmek gibi... Anne - baba olarak bu farkındalık ile büyümesi için elimizden geleni yapıyoruz. Dilerim bizlere hayırlı bir evlat, yaşadığı topluma hayırlı bir insan olur.

-o-

Sonolaraksizin hayattatutunduğunuzensağlam küpeşte nedir ve insanlığa önerebileceğiniz en sağlam küpeşte ne olur?

Ne zaman kalben yorulduğumu hissetsem, dizlerimde yürüyecek dermanı bulamasam ve düşecek gibi olsam tutduğum şey; inancım oldu. Rabbimizden ve güzel dinimizden âlâ küpeşte mi var?

NE ZAMAN KALBEN
YORULDUĞUMU HİSSETSEM,
DİZLERİMDE YÜRÜYECEK
DERMANI BULAMASAM
VE
DÜŞECEK GİBİ OLSAM
TUTUNDUĞUM ŞEY;
İNANCIM
OLDU.
RABBİMİZDEN
VE
GÜZEL DİNİMİZDEN
ÂLÂ
KÜPEŞTE
Mİ VAR?

ALIN TERİ

Abdullah oğlu Hamza;
babasının aslanı, annesinin ilk göz ağrısı.
Beş kardeşin en büyüğü,
Urfa'nın has delikanlısı.
Hem okur hem çalışır yevmiyeyle.
Kalem tutan eller, pamuk toplar güzde.

Sabah beşte başlar mesaisi,
günlük otuz lira eder alın teri.
Umutla korku karışır birbirine
uçsuz bucaksız pamuk tarlasında.
Akçakale'de, savaşın sıfır noktasında,
kadın erkek hepsinin yüreği ağzında.

Tek ağaç gölgesi bulunmaz,
iki dakika soluklanmak için.
Kurumuş dudakları, çatlamış elleri;
tarladakilerin ortak kaderi.
Deniz kenarında değil, sınır boyunda güneşlenir
Hamza ve mevsimlik işçiler.
Yerde beyaz altın, gökte bulutlar
Onlara eşlik eder.

Kararmış tenlerinin aksine,
pamuk gibi bembeyazdır hayalleri.
Hamza, öğretmen çıkacak kaldı bir senesi
Sultan, sevdiğine varacak, hazırlıyor çeyizini.
Yakup dayı gururlu, oğlu bitirmiş askerliğini.

Öğlen; domates, peynir, birkaç kuru ekmek.
Susadıklarında, hepsi buz gibi suya hasret.
Karınları doyar doymaz,
devam ederler işlerine kaldıkları yerden.
Tepede kızgın güneş, dillerinde türküler
hiç farkı yok, bugünlerinin dünden.

Akşam yedide paydos ederler,
otuz liralarmı alıp evlerine dönerler.
Ekmek parası olmasa yapılır iş değil,
çektikleri zorluğu yaşayan bilir.
Böyledir mevsimlik işçilerin hayatları
Hiçbirinin yoktur evleri, arabaları.
Kimi içtiğimiz çayı toplar, kimi yediğimiz domatesi
Kahrolurlar görseler, çöpe döktüklerimizi!

Abdullah oğlu Hamza, öğretmen olacak.
Öğrencilerine emeği, alın terini anlatacak.
Umudu var geleceğe dair
Bir gün, mevsimlik işçileri de anlayan çıkacak.

Encam

Nazife Yalçın Selçuk

Her yıl yaz mevsimini ipe çekerdim. Tatilin gelmesini büyük bir heyecanla bekler, okul kapanır kapanmaz soluğu onun yanında alırdım. Ben geleceğim diye en sevdiğim yemekleri yapar, kapılarda karşılardı beni. Onun yanında zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım. Bazı akşamlar komşudan süt alıp gelir, ocağın üstüne kaynamaya bırakırdı. Süt kaynayana kadar dizinin dibine oturtur, bildiği peygamber kıssalarından anlatmaya başlardı. Elleri saçlarımda gezinirken vaktin nasıl geçtiğini anlamaz, masal gibi dinlerdim anlattıklarını. Etrafı süt kokusu sarmaya başlayınca “Akıbetimiz hayır olsun,” der bitirirdi lafını. Küçüktüm, ne demek istediğini anlamazdım.

-“Amin de amin,” derdi çakır gözlerini yüzüme çevirerek.

- “Amin,” derdim usulca.

Bazen namazını bitirince, bak ne güzel söylemiş Koca Yunus:

“Bir kez gönül yıktın ise

Bu kıldığın namaz değil”

“Aman kul hakkına girme e mi guzum?” der yanaklarımdan öperdi.

Ben kul hakkı ne demek onu da bilmez sadece,

-“Tamam” diye karşılık verirdim.

Sonra büyüdüm. Pamuğum, çakır gözlü ninem de büyüdü. İnsanlar büyüyünce ayrılıklar kaçınılmaz oluyormuş. Artık her yaz gidemesem de her cuma arar, halini hatırını sorardım. Uzun uzun sohbet ederdik, dualarla kapatırdı telefonu.

Nerden bilebilirdim bir cuma son duasını aldığımı. Bu dünyadan giderken yanında değildim fakat cenaze günü herkes “Ne güzel sonu oldu,” diye konuşuyordu. Yaşlı gözlerimi silerken, dilimden sessizce döküldü duası “Akıbetin hayır olsun canım ninem, akıbetin hayır olsun.”

Kübra Özbek Yaralı

NA'RE

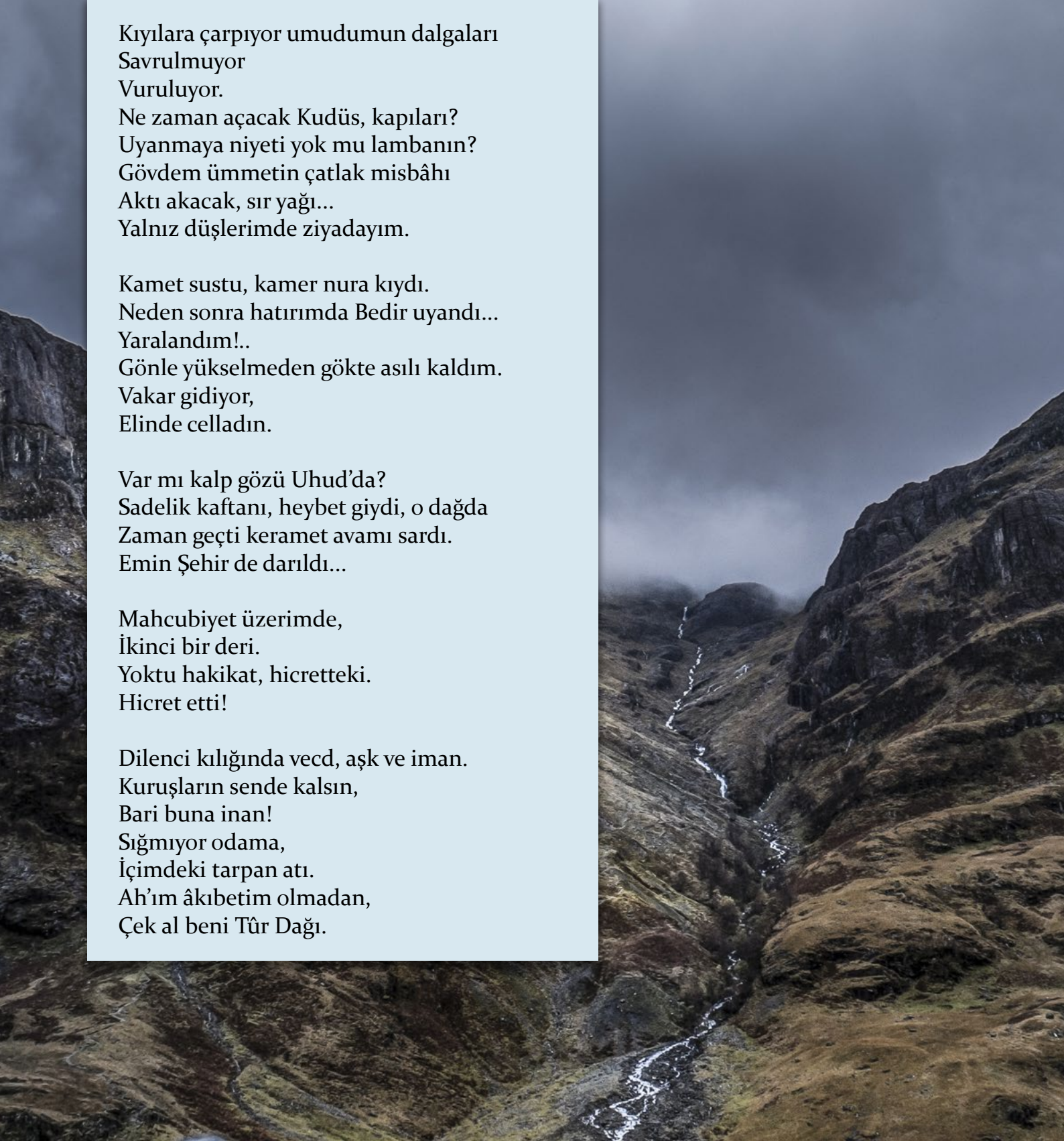
Kıyılara çarpıyor umudumun dalgaları
Savrulmuyor
Vuruluyor.
Ne zaman açacak Kudüs, kapıları?
Uyanmaya niyeti yok mu lambanın?
Gövdem ümmetin çatlak misbâhı
Aktı akacak, sır yağı...
Yalnız düşlerimde ziyadayım.

Kamet sustu, kamer nura kıydı.
Neden sonra hatırımda Bedir uyandı...
Yaralandım!..
Gönle yükselmeden gökte asılı kaldım.
Vakar gidiyor,
Elinde celladın.

Var mı kalp gözü Uhud'da?
Sadelik kaftanı, heybet giydi, o dağda
Zaman geçti keramet avamı sardı.
Emin Şehir de darıldı...

Mahcubiyet üzerimde,
İkinci bir deri.
Yoktu hakikat, hicretteki.
Hicret etti!

Dilenci kılığında vecd, aşk ve iman.
Kuruşların sende kalsın,
Bari buna inan!
Sığmıyor odama,
İçimdeki tarpan atı.
Ah'im âkıbetim olmadan,
Çek al beni Tûr Dağı.

DİRİLİŞ ÖYKÜSÜ

Şartlar öğretirdi tedbiri. Kara kışın bağırında; Stoprağı tutan karda, nefes aldirmayan yağmurda, ürperten ayazda pazara gidemezdi. Elinin altında erzakı olsun isterdi. Düstur edinmişti, sıralıydı işleri. Ağustos veda ederken, kışın çetin şartlarına meydan okurcasına yumruklayarak yoğururdu tarhanasını. O leğende ekşiyedursun; emektar yastağacında eriştesini aynı tornadan çıkmışçasına itinayla keserdi. Odalara tazecik süt ve yumurta kokusu sinerdi. Geceyi gündüze ekler, samani kuskusunu karayel vurur da göverir endişesiyle, eylül ortasını göstermeden yapıp, kar beyazı çarşaflarına kurutmaya sererdi. Bu üç renk; kuskusun kaderini, yapanın maharetini tayin ederdi.

Gün ağarırken işe koyuldu. Malzemelerini hazırlayıp teknenin başına geçti. Bulgura; yumurta, süt, su karışımını ekliyor; ardından un katıyor; yedirdikçe dönüşümlü olarak malzemeleri ilave ediyordu. Dur-duraksız, kolları teknenin kutupları arasında, her bir bulgur tanesini okşayarak salınıyordu. Makul büyüklüğe ulaşan kuskuları elemeye alıyor, kalburun üstünde kalanları kurutmak için çarşafa seriyordu. İşler tahmin ettiği gibi gitmedi. Ata yadigârı asırlık kalburun derisi zaten çatlak olan kasmağandan yırtılarak ayrıldı.

Teknedeki kuskus ile elleri hamurlu kala kaldı. Bu seferlik, emeğini kurtarmak için komşunun kalburunu aldı ama kalıcı bir çözüme ihtiyacı vardı. Pazara baktı, nalburları dolaştı, eşe dosta haber saldı, hatta internette arattı... Hiçbir yerde yoktu! Ne kalbur yapan ne de satan kimseyi bulamadı. Babasına danıştı. Babası da bu işe şaştı. Kuskus üretimi durmadan kalbur imalatının sonlanmış olmasını akılları almıyordu.

İş başa düştü! Babası kolları sıvadı, şehrin yolunu tuttu. Farklı boylarda çiviler, birkaç kasnak ve hakiki kuzu derisi aldı. Gün aydınlanınca atölyesine kapandı; deriyi ölçtü, deldi, kasmağa gerdi, baktı ki olmadı bir daha bir daha denedi. Bazen ümitsizliğe düştü ama boş vermenin bir geleneği ölüme terk etmekle eşdeğer olduğunu tahayyül ettikçe kendini atölyedeki tezgâhın başında buldu. Her denemede başka bir hatasını fark etti ve her teşebbüste daha iyisini yaptı. Son yaptığı kalbur hiç fena olmamıştı. Hatta oldukça güzeldi, içine sindi. Bir de kalburun maharetini görmek istedi. Yuvarlanmış kuskusu kalbura aldı veeledi. Delikleri ideal büyüklükteydi. Ardından derinin sesine kulak verdi, Sofyan'a velveleyi yedirdi. Düm-te-ke-tek-kâ, düm-te-ke-tek-kâ... "Hımm, olmuş!" dedi. Deri yeterince gergindi. Önce göğsü kabardı, ardından başarmanın ve kaybolmaya yüz tutmuş bir değeri yaşatmanın haklı gururuyla derin bir 'Oh!' çekti. Eserini beğenmişti.

Boş vakitlerinde elindeki artık malzemelerden yeni kalburlar yaptı. Çocuklarına, eşe dosta, konu komşuya hediye etti. Gören sipariş veriyordu. Her geçen gün kadim kalbur elden ele ulaştı. Namı kulaktan kulağa yayıldı, duyan duymana duyurdu. Kalburu görenler çiçeği burnunda ustanın kapısına dayandı, uzaktakiler telefonlara abandı. Artık Mehmet Usta kalbur üretiyordu. Hakiki kuzu derisinden kuskus kalburu, gözlerden uzak mütevazı atölyede, Mehmet Usta'nın parmak uçlarında hayata tutunuyordu.

Anıların Anaforunda

Bastıkça gıcırdayan, cilasını ayaklar altında uğurlamış ancak mukavemetini koruyan ahşap merdivenlerden, ağır adımlarla indi salona Bekir Bey. Neşesi yerindeydi, doğum günüydü. Yetmişinci yaşıyla buluşmasını yalnız olsa da ihmal etmeyecekti. Küçük sevinçleri cimbızlamayı gaye edinmişti. Nefesi oldukça şükredecek bir sebebi, mutluluğunu taçlandırarak ufak merasimler olacaktı hayatında. Gür sesiyle “Günaydın” dedi. Cevabı duymasa da duyumsadı. El üstünde tuttuğu tüm dostları; kalın, parlak, bordo perdelerin aralanmasıyla kendilerine has ışıklarını sunarak selamını yanıtız bırakmadılar. Gaz lambaları, biblolar, ibrikler, bakırlar ve de diğerleri... Gümüş varaklı, kenarları gül desenli ayna, hayatının başlıca şahidiydi. Acı, tatlı ne yaşadıysa aynalamıştı vazifesi gereği. Şöminenin üzerindeki uzun ve zarif bakır şamdanlar, istirahat saatlerinde loş ışıkların hizmetkârlarıydı. Avuç içi kadar pirinç yağ kandili, Alâeddin’in sihirli lambasıydı gözünde. Cin çıkmıyordu içinden ancak isteklerini dile getirmek üzere okşadığında çocuk ruhunu da okşuyordu. Kömürlü demir ütü ona ailesinin mücadeleye geçen günlerini anımsatıyordu. Kor topu, sanki ütünün içinden annesinin kalbine yuvarlanırdı. İkisi de bağırılardaki ateşten güç alır, karşılırlarına ne çıksa düzeltmeyi bilirlerdi. Evin her köşesi yarenlik edeceği objelerle doluydu.

Babası İsmail Bey’den kalma seyyar tezgâh Yadigâr’ın yeri ise apayrıydı. İsmail Bey mobilya tamircisiydi. Onarım için evlere gittiğinde, gözden düşmüş eşyalarını vermek isteyen ev sahiplerine hayır demezdi. Başlarda evindeki bu misafirlerden hoşnutken zamanla o kadar artmışlardı ki eşinin “Evide bize yer kalmadı!” demesi üzerine Bekir’in babası için ek işe dönüşmüştü. Bu eşyaları onarıp satmaya, el arabasıyla yenilerini toplamaya başlamıştı. Eskinin etiketi yoktu. Kimine değersiz görünen, kimi için paha biçilemezdi.

Bekir de onun yanında işi öğrenmiş, mezatlarda antikalar alıp satar olmuştu. O günleri hatırlamak bugün bir hediye gibiydi Bekir Bey’e.

Kutlama için hazırlanmalıydı. Porselen pasta takımından bir tabak ve fincan, bir de gümüş çatal bıçak çıkardı. Kar beyaz örtüsüyle masası gelin gibi olmuştu. Değirmende öğüttüğü kahvesini bakır cezvede pişirdi. Mütevazı pastasındaki mumu üflediğinde dileği gerçek olmuştu sanki. Ömrünü geçirdiği dedesinden kalma evinin bahçesinde, artık rengârenk çiçeklerin mekânı olan Yadigâr’ın karşısında kahvesini yudumlarken Neriman da yanı başında oturuyor, gözlerinin derinliklerine bakıyor gibiydi. Uzansa, elinin sıcaklığını hissedeceğine yemin edebilirdi. Eşyalar hafızasına, ilaçlardan daha tesirliydi. Bir kedinin sürtünüp tüylerini bırakması gibi eşyalarına da tüm yaşanmışlıklar sinmişti.

Bir fincan, gökteki bulutları aralayıp onu yıllar öncesine götürmüştü, en güzel günlerine... Tanıştıktan kısa süre sonrasıydı, Neriman’ı mezada çağırılmıştı. Bekir’e direnmek ne mümkün, kuzu kuzu gitmişti Neriman. Satıcı el oymalarıyla bezenmiş ahşap kutuyu salladıkça tıkırtılar duyuluyor ancak içinde ne olduğu sır gibi saklanıyordu. Alıcılar arasındaki kıyasıya çekişmede Bekir başroldeydi. “Satıyorum, sattım,” sözlerinden sonra küçücük kutuya ederinin üstünde ödemelerine anlam veremeyen Neriman, kutuda kıymeti aşıkâr yüzüğü görünce kızarmıştı. Bekir’in “Hayatın iyi kötü tüm sürprizlerini seninle karşılamak istiyorum. Bu yolda bana eşlik eder, eşim olur musun?” teklifine karşılık kalbini o kutuda teslim etmiş, eli boş çevirmemişti sevdiceğini.

Bekir Bey, sokaktan gelen “Eskiiiiiii...” sesiyle ana döndü. Gramofona koyduğu plak dönerken “Elbet bir gün buluşacağız,” şarkısının nağmeleri etrafını sardı. Fotoğraf albümünün sayfalarını çevirmeye başladığında yeniden anıların anaforuna kapılmıştı.

Gönül Sultanım'a

Kelebek gibi kısaydı ömrüm belki de,
Fark etmedim.
Sana geldim, kalamadım.
Senden gittim, dünyaya daldım.

Sen yokken kalbimde,
Kim ilaç olacak bu gönle.
Dünyada kalacaklar mı?
Benimle gelecekler mi?

Kim gelir, kim gider, bilemedim?
Bir bildiğimiz sendin Efendim(Sav).
Gönüllere ilaç, senin sevgin adın şanın,
Tüm varlıklar adedince salat selam senin.

Rabia
Rümeysa
Bayram

Solmayan Gülüm

Samimi olmadan geçti ömrüm,
Gerçek sandıklarımın gördüm.
Yüreğim yanarken sende söndüm,
Menzilim sensin solmayan gülüm.

İlk gördüm yeşil kubbeni,
Gitti kalbim gelmedi geri.
İçim yandı seni, seni,
Menzilim sensin solmayan gülüm.

Yaşadık gördük, boştu hepsi
Sevgin varken ne gerekti hepsi
Selamların en güzeliyle anmak gerek
seni,
Menzilim sensin solmayan gülüm.

İçim boş sevginden habersiz anlarımda,
Zalim nefis bıraksa, sevgin her an aklımda.

Duam her an olsun, tüm anlarımda,
Menzilim sensin solmayan gülüm.

G Ö N Ü L N E R E Y E A K İ B E T O R A Y A Sultan Gümüş

İnsan, aklını gönlüne indirerek kullanmalı. Hepimiz düşünmeden hareket ediyoruz, kararlar alıyoruz. Kararımızı ne akıl ne gönül süzgecinden geçiriyoruz. Bu bizi bazen bir çıkmaza, bazen de yanlışla sürüklüyor.

İnsanoğlunun bakış açısı nasılsa değerlendirmeleri de o yönde oluyor. Oysa her açıdan bakmayı denesek şimdi yaşadığımız bu güvensizlik ve yalnızlık hissi belki de olmayacak. Böyle davranmayan insanlar elbette var ama ne yazık ki nesli tükenmeye yüz tutmuş canlılar kadar az.

Günümüz problemi olan yalnızlık hissini biz meydana getirdik. Akrabalarla görüşmeyi en aza indirdik ya da tamamen kestik. Neden? Karşılıklı bencillikler, art niyetler, kıskançlıklar yüzünden. Ve yine komşuluk nereye gitti? Apartmanlara tıkmış birçok aile birbirinin yüzünü dahi görmeden yaşıyor. Hatta bazen görüyor, selam alıp vermiyor. Oysa biraz iletişim içinde olsak bize en zor zamanımızda koşabilecek komşularımız olduğunu görürüz. Örneğin, bazen çat kapı olmalı. Hepimizin ev ortamı zaman zaman dağınık, zaman zaman topludur. Bunu hepimiz yaşıyoruz. Böyle durumları yaşıyorken; bu yoğun, stres dolu, yarış atına döndürdüğümüz hayatımızı zindana çevirmeye ant içmişçesine karşımızdakini eleştirerek, arkasından konuşarak kendimizden uzaklaştırıyoruz. Neden bir işin ucundan tutup yardımcı olmak yerine açık arıyoruz? Aynı durumun bizim de başımızda olduğunu bile bile... Çeşit çeşit menülerle değil de sadece bir kahve, bir su ile karşılıklı oturup sohbet edemiyoruz. Sizce de bu durum, görünüşe, gösterişe verilen ve gereksiz olan önemden

kaynaklanmıyor mu? Kapımıza gelen komşuyu, akrabayı, arkadaşını eve buyur etmeye çekiniyoruz. Oysa ne de güzel bir ev satın alınmıştı, evin içi dizayn edilmişti. Diğerlerinden eksik kalmayalım diye borca girip kendimizi çıkmaza sokmuştuk. Hepsi onlar için, onlara göstermek için değil miydi? Sizce de hayat bu kadar kısa iken bizi yalnızlığa iten her yolu denemeye değer mi? Kendi akıbetimizi, kendimiz belirliyoruz. Bizi strese sokan her şeyi yapıyor, üstüne insanlardan uzaklaşıyor ve mutluluk mu arıyoruz? Tüm insanlık olarak her şeyin negatifini düşünme eğilimimiz yüksek. Başkalarının mutsuzluğuyla mutlu olan insanlar gözlemleyebiliyoruz. Dışarıdan bakıldığında ne kadar bencilce ama insan kendisini görmeyi başaramadığı ve eksikliğini göremediği için yalnız kalıyor. Kendimizle barışmalıyız, kendimizi ve başkalarını olduğu gibi kabul etmeliyiz. Bu demek değil ki bize zarar vermelerine izin verelim. Demek istediğim herkes birbirinin yaşamına, düşüncesine, zevkine karışmadan, eksik aramadan, saygı duyarak yaşamalıdır. Eleştirmeye o kadar hazırız ki eleştirilmeye de bir o kadar uzak. Tüm bunlar bizi benliğimizden uzaklaştırarak yalnızlığa iter.

İnsan beyni neye inanırsa ona doğru yol alır. Yalnızlık bizim öfkelenmemize, ani kararlar almamıza, otokontrolümüzü kaybetmemize sebep olurken; birliktelik bize sakinlik, istişare ortamı ve kontrol mekanizması sunar. Evini, sıkıntısını, ekmeğini, en önemlisi insanı tüm değerlerini paylaşmak insana en iyi gelendir. Bu dünyada hepimiz aynı yolun yolcusuyuz. Tek farkımız; duygu, düşünce ve davranışlarımızın belirlediği akıbetimizdir.

Çin, Amerika'da zenci ve azınlık haklarına sahip çıkılması gerektiğini açıklamış. Bunun üzerine Amerika da Uygur Türklerine yaptığı çeşitli işkencelerden dolayı Çin'i kınadı demek isterdim ama tabii ki böyle bir şey olmadı. Tarihte ağıt yakan dostlar edinemediğimiz için bize karşı yapılan soykırımlar, sürgünler, katliamlar tarih hafızasına yeterince kazın(a)madı. Zaman içinde de çabuk unuttuk. "Unutmak felakettir." İşte bu yüzden çocuklarımıza yakın geçmiş de dahil, tarihini çok iyi öğretmek zorundayız. Bu durumun eksikliğini yaşayan biri olarak söylüyorum bunu.

İlkokula giderken sürekli kavga ettiğim sıra arkadaşım vardı. Her gün en az bir kere öğretmenin yanına giderdim, şikâyet etmek için. Bir gün yine şikâyet için gittiğimde, öğretmenim kolunu omzuma koydu ve eğildi "Burak'ın babası asker ve şu an Bosna'da, ona biraz anlayışlı davran," dedi. "Tamam," dedim ama ne Bosna'dan ne de orada yaşananlardan haberim vardı. "Bosna, Türkiye'nin neresinde?" diye düşünüyordum. Hâlbuki bangır bangır anlatılmıyordu orda yaşananlar, yaslar ilan edilmeliydi, hep bir ağızdan dualar okunmalıydı. Lise yıllarımda ise Emine Işınsoy'un, Cengiz Aytmatov'un kitaplarıyla tanıştım. Okuyanlar bilirler farklı coğrafyalardaki Türklerin çektiği zulümleri konu alır kitapları. Yazarların hayal dünyasıydı bana göre yazılanlar. O kadar vahşet gerçek olamazdı. Şimdi mi? Keşke gerçekler sadece "O yazılanlar," kadar olsaydı.

"Yaşadığımız dünyada eğer kimliğiniz Türk ise Türklüğünüzü bileceksiniz," der Prof. Dr. İlber Ortaylı. Bu kadarını atalarımıza borçluyuz. Yakın tarihe bakıldığında haksızlığa, zulme, işkenceye, soykırıma, akıl almaz işkencelere ve katliama uğrayan da biziz; soykırım yapmakla suçlanan da yine biziz. Soylu ve ulu Türk milletinin kendini aklamak gibi bir niyeti ol(a)maz, zira buna ihtiyacı da yoktur. Fakat bilinç yitimine uğratılmaya çalışıldığımızın farkına

varmalı, bir an önce titreyip kendimize gelmeliyiz. Son iki yüz yılda kendi vatanımız Anadolu'da, Viyana'da, Mora'da, Tripoliçe'de, Kırım'da, Hocalı'da, Doğu Türkistan'da, Kerkük'te, şu an Karabağ Gence'de ve dünyanın daha birçok bölgesinde çeşitli kıyımlara uğrayan hep Türkler ve Müslümanlar olmuştur. Yapılanlar bize olunca, tüm dünya sessiz kalmış daha da fenası olaylar çarpıtılmaya çalışılmıştır. Yapılan bir araştırmaya göre 20. yüzyılda 170 milyon insan katledilmiş. Yok edilen bu insanların 60 milyondan fazlasının Türk soylu olduğu tespit edilmiştir.

Günümüzde hâlâ milyonlarca Türk de asimile edilmeye çalışılmakta; dillerini konuşmaları, Müslümanlıklarını yaşamaları, kültürlerini devam ettirmeleri engellenmektedir. İki devlet bir millet olan Azerbaycan yıllarca Rusya tarafından asimile edilmeye çalışılmış, 1991 yılında tam bağımsızlığını kazanmışken, bu sefer 1992 yılında Karabağ'da Ermenistan Hocalı katliamıyla siviller toplu şekilde katletmiştir. Bugün yine Ermenistan ordusu Karabağ Gence'de gece yarısı uykularında sivil halkı vuruyor üstelik geçici ateşkesin yaşandığı saatlerde. Ve tabii ki yine tüm dünya üç maymun pozunda olanları izliyor.

Bizimse yüreğimiz paramparça. Orta Doğu'ya mı, Azerbaycan'a mı yoksa Doğu Türkistan'a mı ağlayalım? Ağlayalım ama unutmayalım artık ne olur. Kendimizi batının "çöküş" masallarıyla da kandırmayalım. Onun yerine "Biz ayağa nasıl kalkarız?" bunun yollarını bulalım. Müslümanları çalışkanlıkları ve atiklikleri yükseltmiş, sonrasındaki rehabet ise tarihin seyrini değiştirmiştir. Artık silkinip ayağa kalkmalı, milletçe sorumluluğumuzun farkına varıp üzerimize düşeni en iyi şekilde yapmalı, tekrar yükselişe geçmeliyiz. Bizim güçlü olmaktan başka şansımız yok. Tarih bunu defalarca içimizi yaka yaka göstermiştir.

AKIBETİN SESSİZ SEYRİ

Fatmanur Özdemir

Karanlığın insanın içine işlediği bir gündü. Hafsa, sessizliğin hâkim olduğu bir gecede nefesini zar zor almaya çalışıyordu. Penceresi hafiften açık, ellerini yoklayan bir rüzgâr onu belki de çok uzaklara götürmek istiyordu. Yalnızdı. Böyle gecelerde alnına düşen ayın yansımasıyla ayaktaydı. Saçlarını okşayan rüzgârın gücüne baktı. Neler yapabilirdi bu eşsiz düzende? Bu âlemi yıkmaya da gücü yeterdi, yıktığını eski haline getirmeye de. Sonra gözleri gökyüzüne kaydı. Tıpkı, bakışlarıyla nakış nakış işlediği hayalleri gibi. Umutlarını göğe bağladıkça hayata heves etti. "Ahh!" çekti birden, yıldızlar nasıl da sayısızdı. Bu düzende bunu yapabilecek Yaradan'ı düşündükçe, buselerine düşüyordu damlaları.

Sonra aya baktı. O tekti ama nasıl da görkemliydi. Kendi kendini aydınlatabilecek güçteydi. Yalnızlığıyla benliğini hep ona benzetirdi. Yüreği ayın her evresi gibi şekil değiştirirdi. Duyguları gözlerine temayül edince gözleri tıpkı dolunay gibi olup yaşlarla dolardı. Sevinince, bir hilal gibi bükülüverirdi. Boyun bükerdi, Rabb'ine mahcupluğunu böyle dile getirirdi. Ayın her evresi onun için heyecan vericiydi. Sonra çiseleyen yağmurun sesi ilişti kulaklarına. Buram buram toprak koktu her yer. Güçlkle alıp verdiği nefesini, bu kez yağmurla yeni buluşan, taze toprak kokusuyla doldurup çekti içine.

Sanki o gece; evrenin tüm ihtişamıyla, göz alıcılığıyla Hafsa'nın emrindeydi. Tüm güzellikler peyderpey önüne serilmişti. Rabb'ine olan özlemleriyle biriktirdiği gözyaşları, pınarlarından çağarcasına taşıdı. Sessizliğin yontulmamış sivriliğini iliklerine kadar hissettiğinde, penceresine konan güvercine gülümsedi. Bembeyazdı, daha önce böyle güzelliğe rastlamamış olmalıydı. Gecenin o tenha karanlığında, güvercinin göz kamaştırıcı zarafeti, onu Yaradan'a daha da yaklaştırmıştı. Rabbine olan sadakati, sevgisi, hayranlığı gözlerinin önüne bir bir serilince şükür borç bildi. Gözü bir an saate takıldı. Akrep ile yelkovanın birbirine nasıl kenetlendiğini gördüğünde, gecenin ilerleyen vaktinde, bedeninin titreyişinden duvar ürkütü. Soğuk, renksiz, bir o kadar rutubetli ve ilk defa yeterince sahiplenmiş olduğu o duvara dayandı, dayandığını yitirdiğine inanmayarak.

Gözlerini kapadığında yeni bir dünya keşfine çıktı. Gece adeta gözlerine kara sürme çekti. Bir yalnızlık kentinden başka bir yalnızlık kentine kanat çırpmaya başladı. Gücü yettiğinde, yetemeyeceğini bile bile çabalayana denirdi zaten insan diye. Her insana özgü olan bir teslimiyet ile kendini emanet etti Rabb'ine..

KÜPEŞTE ATLI KARINCA

DEĞERLERİMİZ

YARDIMLAŞMA VE NEZAKET

MİNİK ŞEFLER

LEZİZ HURMALI TOPLAR

AYIN ŞAŞIRTISI

SEPET YILDIZI

DAVRANIŞ KUMBARAM

BİR AYET, BİR HADİS

VE DAHA FAZLASI İÇİN SAYFALARI ÇEVİRİN

GEÇ KALAN KIŞ

Gözde Arı

Masal masal içinde,
Kaf Dağı'ndan geçince
Vadilerden inince
Okyanuslardan atladım.
Size inci mercan topladım
Kolye yapıp ejderhanın boynuna taktım
Devleri kurtarıp saraylarına bıraktım
Sizlere de masal topladım.
Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, Zümrüt Ormanı'nda tüm canlılar birlikte uyum içinde yaşarlarmış. Güz mevsiminin serin rüzgârları hafif hafif esmeye başlayınca leylekleri yolcu etmek için geleneksel güz partisi düzenlemiş ormandaki hayvanlar.

Göç edecek leylekler, ballarını tamamlayan arılar, kış uykusuna yatacak aylar ve yuvalarına çekilecek tüm hayvanlar gölün kenarında toplanmışlar. Birbirlerine kış hazırlıklarından ikram etmişler. Yuvalarını nasıl kışa hazırladıklarını birbirlerine anlatıp eğlenmişler. Haylaz Sincap uzun kahverengi kuyruğunu dikip bıyıklarını düzelterek "Bu sene kış zor geçmeyecek çünkü ayva ağacının meyveleri pek az, ben de çok yiyecek biriktirmedim. Boşa yorulmak istemem doğrusu," demiş. Boz renkli mirket hemen dikkat kesilivermiş. "Sincapcım, ormanın öte tarafındaki ağaçlarda ayvalar gördüm. Senin dediğin gibi kış hiç de kolay geçmeyebilir," der demez bir uğultudur kopmuş. "Kış sert mi geçecek, hafif mi geçecek? Yiyecekleri yetecek mi, yoksa bu kadar hazırlığı boşuna mı yaptık?" diye tartışmaya başlamışlar.

Bilge Kaplumbağa ağır ağır sahneye çıkmış. "Beni dinleyin sevgili dostlarım. Tartışmamızın bir faydası yok. Kış neredeyse geldi çattı. Yaşayalım görelim, bakalım kış bize neler getirecek?" demiş ve tartışma son bulmuş. Leylekleri uğurlamışlar. Diğer hayvanlar da yuvalarına çekilmiş. "Acaba kış nasıl geçecek?" diye düşünerek günlerini geçirmeye başlamışlar.

Güz mevsimi kurak geçtiği için yağmur yağmamış. Hava da bir türlü soğumamış. Haylaz Sincap'a in-

nanlar "Kış bu sene gelmeyecek," diyerek erzaklarını tüketip eğlenmeye dalmışlar. Bir gece aniden bir fırtına kopmuş. Karlar bir anda tüm Zümrüt Ormanı'nı kaplamış. Kış erzaklarını hızlıca bitiren hayvanlar "Bu zorlu kışa nasıl dayanacağız?" diye korkuya kapılmışlar. Bilge Kaplumbağa acil bir toplantı düzenlemiş. "Sevgili dostlarım, birçoğunuzun yiyecekleri bitmek üzere. Hepimizi bir endişe kapladı. Şimdi yardımlaşma zamanıdır. Yiyeceklerimizi birbirimizle paylaşırsak kışın zor günlerini beraber atlatabiliriz," demiş. Bütün hayvanlar birbirlerine destek olmaya karar vermiş. Paylaştıkça yiyecekleri; huzurları, mutlulukları da artmış. Kışın zorlu şartlarına hep beraber dayanmışlar.

Karlar bir yorgan gibi toprağı örtüp toprağı beslemiş. Cemreler düşüp havalar ısınınca karlar erimiş. Bitkiler topraktan daha güre çıkmış. Leylekler göç ettikleri ülkelerden dönünce "Bahara hoş geldin" partisinde buluşmuşlar. Kışın yaşadıklarını birbirlerine anlatmışlar.

Bilge Kaplumbağa "Bu kışı da el birliğiyle geçirdik. Zorlu kış şartları olmasaydı bahar bu kadar coşkulu olmazdı," deyip eklemiş "Bir işin başının mı yoksa sonunun mu kolay olması bizim için daha iyidir?" diye sormuş. Bir sessizlik kaplamış etrafı. İlk konuşan Haylaz Sincap olmuş "Başı kolay olunca aldanabiliyoruz. Sonun kolay ve güzel olması sanırım daha iyidir," demiş. Mirket elini arkadaşının omzuna koyarak "Başı kolay olduğunda da güzeldi. Tabi hazırlıklarımızı tam yaptıysak," demiş. Bilge Kaplumbağa "Her işe ve duruma hazırlıklı ve birlik beraberlik içinde olmak her zaman daha güzeldir," diyerek gülümsemiş. Herkesi tebrik etmiş. Ilık bahar akşamında tüm yaz yapacaklarını anlatarak evlerine dağılmışlar.

Masal da burada bitmiş. Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyana, ikincisi masalı dinleyene ve üçüncüsü de masalı yazana.

Değerli anne babalar; yardımlaşma bizim gelenek ve göreneklerimizde önemli yapı taşlarından biridir. Her ebeveyn çocuğunda bu davranışın var olmasını ister. Çocuklarda bu değer bulunmasında en önemli etken ebeveynleridir. Örnek olmak, onlara bu anlamda destek vermek gerekir. Yardımlaşma duygusunun yanında onlara söylediğimiz ufacık bir kelime onların dünyasında, arkadaş ortamlarında aynılarını yapmalarını sağlar. Yardımlaşmayı öğretip örnek olurken karşılarındaki kişileri rencide etmemeleri gerektiği de vurgulanmalıdır. Çünkü nezaketsiz yardım; ağaçtan düşmüş bir yaprağa su vermekten farksız olacaktır. Çocuklarınızın bu duygularının pekiştirmesi için önerilerimiz şu şekilde;

>>Çocuğunuzun kullanmadığı eşya ya da oyuncuğınızı yakınınızdaki bir ihtiyaç sahibine çocuğunuz ile birlikte vererek yardımda bulunabilirsiniz.

>>Evdeki çiçekleri sulamasını isteyebilir size yardımcı olduğunda oluşan mutluluğunuzu paylaşabilirsiniz.

>>Çocuğunuzun çamaşırları katlamada ve asmada size yardımcı olmalarını sağlayabilirsiniz.

>>Alışveriş sonrasında poşetleri taşıma ve yerleştirmede yardım isteyebilirsiniz.

>>Size yardım ettiği anlarda “sihirli sözcükler” isimli şarkıyı <https://youtu.be/mUH395ia8ws> dinleyebilirsiniz.

>>3 sihirli kelime isimli eğitici videoyu çocuklarınız ile izleyebilir ve bu konuda sohbet ederek değerlendirmesini isteyebilirsiniz.

>>Günlük hayatımızda ve aile içerisinde nezaket sözcüklerini (lütfen, teşekkür ederim, af edersiniz vs.) kullanmaya özen gösterebilmesi için tatlı hatırlatmalar yapabilirsiniz.

Bir teşekkür, büyük bir tebessüme sebep olabilir bunu çocuklarımıza yaşayarak gösterebilirsiniz.

Sevgiler:)

Leziz Hurmalı Toplar

300 gram Hurma (15 adet)
2 yemek kaşığı Kakao
4 yemek kaşığı Hindistan Cevizi
1/2 Portakalın Rendesini
1/2 çay bardağı Su

Hurmaların çekirdeklerini çıkarıyoruz. Hurma, kakao, 2 yemek kaşığı hindistan cevizi, portakal kabuğu rendesini bir kaba alıp, blenderdan geçiriyoruz. Kıvama göre su ekleyebilirsiniz. Karışımdan toplar oluşturup, üzerine süs için hindistan cevizi, antep fıstığı veya evinizde ne varsa serpebilirsiniz.

Sevgili Peygamberimiz de hurma yemeyi sevdi. 1 tane hurmasını bile paylaşırdı. Afiyet, şifa olsun!

Gül Resul

Sevgili küpeşte takipçisi pamuk yanaklı çocuklaar Sevgili peygamberimizin doğduğu gece neler olduğunu öğrenmiştik. Bakalım bu sayıda neler öğreneceğiz? Ben de en az sizler kadar heyecanlıyım. Yaşlı Hurma ağacı yine Mekke sıcaklarında etrafı izliyordu. Pır Pır yanına gelmiş ;

“Hurma ağacı yine sütanne zamanı geldi. Mekke'nin girişinde gelenleri gördüm. Hiç anlamıyorum sütanne olayını...”

Hurma ağacı: “ Seni gidi Pır Pır, haklısın ama her yerin bir geleneği göreneği olduğu gibi Mekke'nin de bir geleneğidir bu.”

Pır Pır: “Haklısın da nedendir bu gelenek peki?”

Hurma ağacı; “Himm aferin sana Pır Pır güzel soru sordun.

Mekke biliyorsun ki çok sıcak bir şehirdir. Çocukların daha sağlıklı büyümesi için anneleri onların havasının suyunun daha güzel olduğu bir yaylada yetişmesini ister. Hem bu yaylalarda yaşayan insanlar kendi dillerini daha doğru konuşurlar ailelerde bu bebeklerin dillerini doğru şekilde öğrenmesini ister. “

Pır Pır: “Hurma ağacı, Mekke'nin başkanı Abdulmuttalip'in torununun acaba sütanesi olacak mı?”

Yaşlı hurma ağacı: ” Bakalım... Sen pır pır sesini çıkaran kanatlarını iyice çırparak git gez, sokaklara bak, belki merakın gider biraz :) “

Etrafı izleyerek pırr pırr diye uçup gitti Pır Pır.

Bütün sütanneler Mekke'ye gelmişlerdi. Mekke'nin girişinde yavaş yavaş ilerleyen yaşlı bir eşek gördü bizim meraklı. O da ne!.. Eşek çok geride kalmıştı.

Pır Pır: ”Bu eşek ne kadar da geride kalmış. Hem çok da yaşlı, onlar süt çocuk bulamayacaklar gibi.”

Eşegin sahipleri Halime ve Haris'ti. Bizim meraklı etrafta gezinirken Halime ve Haris'in ne yapacağını da merak etmişti. Halime ve Haris üzgün görünüyordu.

“Bizim bakacağımız bir bebek kalmamış olabilir. Çok geç kaldık.” Söylene söylene, üzülerek girdiler Mekke'ye. Düşündükleri gibi de olmuştu bütün çocuklar için sütanne bulunmuştu.

Haris ve Halime Mekke sokaklarını gezip; “Belki biri kalmıştır,” diye gözlerini dört açmışlardı.

Mekke'nin başkanı Abdulmuttalip de nur yüzlü torununa bir sütanne arıyordu ama bütün sütanneler bir bebek almıştı bile.

Abdulmuttalip sokakta düşünme düşünme yürürken, Halime'yi gördü. Bir süt çocuk aradığını anlamıştı. Başladılar konuşmaya. Abdulmuttalip

Hazreti Halime'ye susuzluktan toprağı kuruyan gül ağacı gibi üzgün bir şekilde “Torunum Muhammed'in babası kısa süre önce bu dünyadan ayrıldı,” dedi.

Hazreti Halime bu durum karşısında biraz düşünüp eşi Haris ile konuştu ve birlikte süt çocuk olarak Muhammed(sav)i almaya karar verdiler. Hep birlikte nur yüzlü bebeği görmeye gittiler. Hayatlarında gördükleri en güzel bebektir bu bebek. Sevgili peygamberimizin annesi oğlundan bir süre ayrı kalacağı için üzülmüyordu. Ama onun sağlıklı bir yerde olması onu mutlu ediyordu.

Hazreti Halime bu durum karşısında biraz düşünüp eşi Haris ile konuştu ve birlikte süt çocuk olarak Muhammed(sav)i almaya karar verdiler. Hep birlikte nur yüzlü bebeği görmeye gittiler. Hayatlarında gördükleri en güzel bebektir bu bebek. Sevgili peygamberimizin annesi oğlundan bir süre ayrı kalacağı için üzülmüyordu. Ama onun sağlıklı bir yerde olması onu mutlu ediyordu.

Hazreti Halime ve eşi bebeği alıp yola çıktılar. Gelirken çok yavaş yürüyen yaşlı eşek nur yüzlü bebeği aldıktan sonra sanki bir at gibi hızlanmıştı.

Hazreti Halime ve Haris bu duruma çok şaşırıldılar ve “Bu yaşlı eşegimiz sanki bir anda gençleşti,” dediler. Bizim Pır Pır merakla izledi bu aileyi.

“Nasıl da güçlendi bu eşek vay canına! ”dedi. “Hemen olanları yaşlı hurma ağacına anlatmalıyım,” diyerek uzaklaştı yanlarından.

Hazreti Halime'nin evi; sevgili peygamberimiz kalmaya başladıktan sonra bereketlenmiş yani her şey artmaya, çoğalmaya başlamıştı.

Hatta bir zaman gelmişti ki artık yağmur yağmıyor, ekilen bitkiler bu yüzden büyümüyordu. Bu sebeple herkes yağmur yağsın diye toplanıp dua ediyordu. Ama ne yapsalar yağmur yağmıyordu. Düşünüp taşındılar akıllarına Halime'nin evindeki nur yüzlü bebek geldi. Çünkü o gelince Halime'nin evi adeta dolup taşmaya başlamıştı. Yani her şeyi bereketlenmiş, artmıştı. İçlerinden biri “Biz düşündük taşındık. Bakalım Halime gözü gibi baktığı Muhammed'in gelmesine izin verecek mi?” dedi.

Hazreti Halime'ye sordular, O da izin verdi ve sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed insanların toplandığı yere geldi. Sonra yağmur bulutları hemencecik görünmeye başladı.

Sevgili Küpeşte takipçisi pamuk yanaklı çocuklar; işte bu sayede herkes sevgili peygamberimiz Hazreti Muhammed'in farklı biri olduğunu daha iyi anlamıştı. Bakalım bir daha ki ay neler öğreneceğiz. Kocaman, sevgi dolu, gül kokulu öpüyorum sizleri :)

DAVRANIŞ KUMBARAM BİR AYET, BİR HADİS

Sevgili Küpeşte takipçisi, pamuk yanaklı, güler yüzlü çocuklar.

Geçen ay olduğu gibi içinde Allahü teâlânın sözlerinden, yani Kur'an ayetlerinden ve hadislerinden yani çocukları çok seven, tebessüm eden ve ahlak olarak en yüce olan sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in davranışlarından/ sözlerinden bir tanesini öğreneceğiz.

Kasım ayında öğreneceklerimiz ağaç dikmek ile ilgili.

Yine o su ile Sina dağında biten bir ağaç (zeytin ağacı) yarattık ki hem yağ, hem de yiyenlere katık verir. (Müminun suresi 23/20)

Peygamberimiz şöyle buyuruyor: "Bir Müslüman, bir ağaç diker veya ekin eker de, ondan bir kuş, insan veya herhangi bir hayvan yerse, bu onun için sadaka sayılır."

[Buhari, Müslim 12]

SEPET YILDIZI

Merhaba çocuklar, ben Sepet yıldızı. İsmim de görüntüm de çok farklı değil mi?

Denizin derinliklerinde yaşayabilirim. 50-100 metre diyebiliriz ama daha derinlerde de görülen arkadaşlarım vardır. Hem de 550 metre kadar..

Bir ahtapot benzerim ama benim kollarım daha kıvrımlıdır.

Yemek yemek için kanca gibi olan kollarımı kullanır avımı akşamdan yakalarım ama karnımı doyurmak için sabahı beklerim.

Omurgasız hayvanlardan sayılırız. Belki birkaç tanesini araştırmak istersin.

İşte benim gibi omurgasız olan tüm arkadaşlarım denizler-

de ve okyanuslarda yaşarlar.

Omurgasız olduğum için derimde dikenler vardır. Neden mi? Kendimi zararlı şeylerden koruyayım diye.

Vücudumuz gelişmiş fiziksel özelliklerle doludur.

İçimdeki organlarım farklıdır ve çok çeşitlilik gösterir.

Haydi, siz de bir kaç sepet yıldızı resmine bakıp kendi sepet yıldızınızı oluşturun.

Daha Da Küçükler İçin Acayip Şeyler (Özkan Öze)

Çocuklar neden soru sorar?
Neden merak eder?

Her sorulan soruya vereceğimiz şefkatli bir yanıt ile kalbimizin kapılarının ardına kadar açılıp yavrumuzla olan bağlarımızın daha da kuvvetlendiğinin farkında mıyız? Ve sorusu ile ilgilenilmemiş, baştan savma bir cevapla sırt çevrilmiş her çocuğun kalbinde açılan yaraların, kabuk bağladığında bırakacağı izlerin vebalini kaldırabilecek miyiz?

Özellikle kainatı yeni tanımaya başlamış ve etrafındaki herşey hakkında herhangi bir soru sorabilecek kapasitede yaratılmış evlatlarımızın sorularına sabırla cevap verebilmemizde en büyük yardımcılarımızdan biridir Özkan Öze (Tarık Uslu) 'nin eserleri. Soruları, yanıtları, düşünceleri kısacası, hayata dair kurduğu cümleler tam da çocuklara göredir. Çünkü kendi tabiriyle; "Onların şimdi yürümekte oldukları yoldan daha önce geçmiş biridir."

yük sebep tam olarak budur bence.

Son çıkan "DAHA DA KÜÇÜKLER İÇİN ACAYİP ŞEYLER" serisinde yazımız çocukların, en çok da "4-6" yaş aralığındaki, merakı çöllerdeki kum taneleri kadar çok olan yavrularımızın, farklı hayvanların önemli özelliklerini yer yer şaşkınlıktan ağızları bir karışık yer yer gülmekten kırılarak öğrenecekleri yine harika bir seriye imza atıyor. Mesela, "bir kurbağa sesi farklı dillerde nasıldır?" Sorusuna verilecek yanıtları okurken, çocuğunuz sizin çıkardığınız seslerle kahkaha krizle-

rine giriyorsa bu, elinizdeki kitabın çocuğunuzun ruhuna dokunabiliyor olmasındandır.

Kurbağalardan dinazorlara bir uzun atlamayla geçiş yaparsak, çocukların Özkan yani Tarık Amcaları'na "Neden benim de bir dinazorum yok ki?" minvalinden sorulara verdiği güzel mi güzel yanıtları okuyarak, dinazorların şahsi özelliklerine ve neden yok olduklarına dair son derece bilimsel açıklamalarına şahit oluyoruz.

Son bir örneği de akşam işten eve gelen babasına "Salyangozlar en çok ne severmiş biliyor musun babaaaaa?" sorusuyla hoşgeldin diyen çocuktan bahsederek verelim. Yağmurdan sonra dışarıda bir bilim adamı edasıyla salyangoz arayan çocuklara biçilmiş kaftan özelliği taşıyan bu kitapla, çocuklarınız artık "çıtırt" dediğinizde çıkan sesin neye ait olduğunu asla unutmayacaklar...

Çocuk kitabı yazabilmenin "çok da zor olmadığı" algısının iyice yerleştiği son günlerde, bir çocuk kitabı yazarı olarak sağa sola bakmadan yoluna devam edebilen nadir yazarlardan Özkan Öze. Çünkü işini, yani yalnızca çocuk kitabı yazıyor olmayı, odak noktasını başka hiçbir yöne çevirmeden en güzel haliyle yapabilen bir yazar. Hayatını yalnızca "yazmaya" ayıran nadir bir şahsiyet.

Böylesine ağır bir taşın altına elini koymak elbette herkesin harcı olmasa gerek. Her yeni kitabını okuyup bitirmemizle, bir yenisini sabırsızlıkla beklememizin aynı saniye içerisinde gerçekleştiği şahane eserlere imza atan Özkan Öze'ye başarılarının devamını diliyor, çizgisinin hiç bozulmaması, kaleminin ve kelamının samimiyetiyle yeni satırlara imza atması duasını niyaz ediyoruz.

KÜPEŞTE

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi.com